

Scénář Emílie Červenková

Pětasedmdesátiletá Paní Emílie Červenková, za svobodna Bednaříková, se narodila rok po válce v osadě Janůvky u Kašavy. Dnes bychom její rodný dům hledali marně. Leží totiž na dně slušovické přehrady. Dříve se tam, v malebném údolí říčky Dřevnice, nacházel mlýn a dalších šest usedlostí.

Malá Emílie prožívala krásné dětství, ale taky tvrdě pracovala. Musela pomáhat rodičům v mlýně a u pily. Její rodina navíc vlastnila zemědělství a statek, tím se práce ještě kupila.

Za svůj nejlepší zážitek považuje hraní na housle s tatínkem.

„Nejlepší zážitek byl, když jsem se učila hrát na housle, protože jsem měla přísného tatínka a on dělal kapelníka v dechové hudbě Kašava, a on prostě neprominul sebemenší maličkost, takže jsem kolikrát plakávala a nechtěla jsem hrát, ale ono to stejně nepomohlo.“

V 50. letech rodině Bednaříkové znárodnili mlýn. A poté, když rodiče Emílie odmítli podepsat přihlášku do jednotného zemědělského družstva, se nemohla nikam dostat na střední školu.

„Rodiče nepodepsali družstvo, takže když jsem vychodila ze školy v 60. letech, tak jsem se nemohla nikde dostat na školu střední. Tak jsme to rlnně zkoušeli potají, to bylo kruté, holky, to si nedovedete představit. Já jsem chtěla být zdravotní sestra, dětská, to byl můj sen, ale nepodařilo se mně to.“

Překvapilo nás, že se něco takového dělo. To, že rodina odmítla vstoupit do JZD, mělo i důsledky.

„Bylo to horší v 60. letech, kdy byly ty velké dodávky z hospodářství, to jsme se museli uskrovnovat, protože to šlo všechno státu.“

V roce 1966 se paní Červenková vdala a přestěhovala se z Janůvek do Kašavy. V následujících letech se z Janůvek vystěhovali i její rodiče. Nebyla to však jejich volba, donutili je okolnosti. V té době se totiž rozhodlo o tom, že Janůvky zaniknou a v místech této osady vznikne slušovická přehrada.

„Moji rodiče byli poslední, co se z tama stěhovali. Přehrada už byla napuštěná do půlky a už jim voda stoupala k domu a oni teprve potom odcházeli.“

Místo jejího dětství tak nenávratně zmizelo pod vodou. Naopak za velké zadostiučinění paní Červenková považuje Sametovou revoluci.

„Jsme se radovali, jsme si říkali, jak to bude krásné a vždycky jsem, Pavlínko, vzpomínala na mojego tatínka, on měl ohromný přehled, to byl sečtělý člověk. A vždycky jsem si říkala, tatínek kdyby se toho dožil, on by měl tak obrovskou radost.“

Emílie Červenková žije stále v Kašavě. S manželem vychovala dvě dcery: Petru a Pavlu. Narození dcer považuje za nejhezčí zážitek.

Na jejím životním příběhu mě zaujalo, že byla donucena jít na zemědělskou školu. A mě zaujalo vynucené vystěhování jejich rodičů z Janůvek.

Všem bychom doporučili, aby si popovídali s pamětníkem. Protože to je něco úplně jiného než hodina dějepisu ve škole.